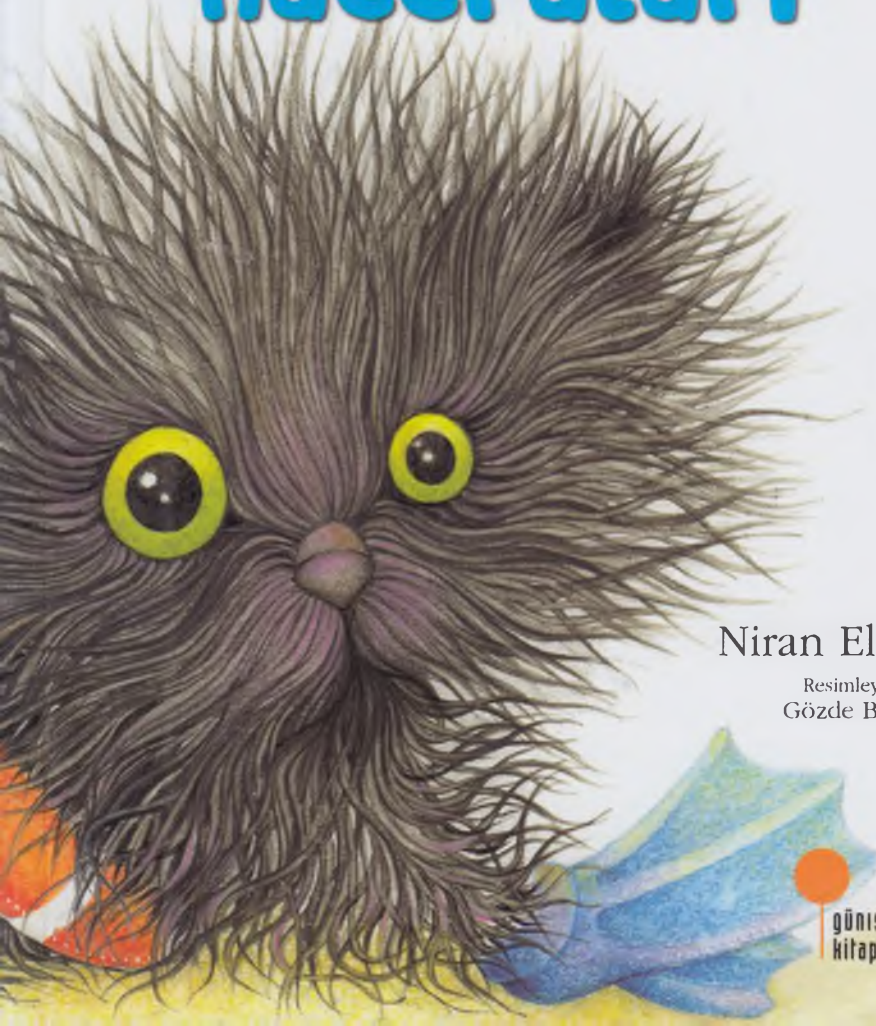
KARABÖCÜ ile Tatil Maceraları 3

15. BASKI

Niran Elçi

Resimleyen:
Gözde Bitir

günışığı kitaplığı

KARABÖCÜ 3 ile Tatil Maceraları

Yaz tatilinde Nisan, kedisi Karaböcü'yle birlikte dedesi ve anneannesinin yazlığına gider. Kumsalda Karaböcü'yle oynayan Nisan, İlayda ve "kedisi" Pembe Öcü'yle tanışır. İki arkadaş yüzerken, rüzgârla açığa sürüklenen Nisan'ı Karaböcü kurtarır. Büyüklerin göz hapsinden canı çok sıkılan Nisan, lunaparka gideceklerini öğrenince çok sevinir. Gizlice arabaya bindirdiği Karaböcü'yle birlikte çok eğleneceklerinden emindir...

Dört kitaplık sevimli diziyi, okuma serüveninin başındaki çocuklar için, deneyimli çevirmen **Niran Elçi** yazdı. Nisan ve küçük kedisi Karaböcü'nün maceraları çocukları, hem günlük yaşama ilişkin düşündürüyor hem eğlendiriyor.

ISBN 978-975-6227-88-6

9 789756 227886

günışığı kitaplığı

KARABÖCÜ Dizisi

1 Karaböcü Hoş Geldi

2 Karaböcü Partinin Gözbebeği

3 Karaböcü ile Tatil Maceraları

4 Karaböcü Kayboldu

Niran Elçi

1971'de Rize'de doğan Niran Elçi, Orta Doğu Teknik Üniversitesi Endüstri Mühendisliği Bölümü'nden 1992 yılında mezun oldu. Uzun yıllar özel sektörde yönetici olarak çalıştı. İngilizce'den Türkçe'ye pek çok kitap çeviren Elçi, kızıyla birlikte İstanbul'da yaşıyor. Yazarın son kitabı, eşi Matthew Thompson ile birlikte yazdığı *Kurabi'ye Uçan Omlet* (2013).

KARABÖCÜ Dizisi 3
KARABÖCÜ İLE TATİL MACERALARI
Yazan: Niran Elçi

Editör: Mine Soysal
Resimleyen: Gözde Bitir
Son okuma: Hande Demirtaş

© Günışığı Kitaplığı, 2007
Tüm yayın hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

1. baskı: Kasım 2007 (1-13. baskılar 2000'er adet)
15. baskı: Eylül 2016 (14-15. baskılar 3000'er adet)

ISBN 978-975-6227-88-6

gunisigikitapligi.com

Baskı öncesi hazırlık: Neslihan Özceylan
Baskı: Bizim Matbaa Basım Yayın Amb. Dağ. Tur. ve Gıda Ltd. Şti.
(Yeşilce Mah. Aytekin Sok. No 38 Seyrantepe Kağıthane 34448
İstanbul (0212) 280 38 50 Sertifika: 23160)

Günışığı Kitaplığı
bir Mia Organizasyon
Restorasyon Yayıncılık Ltd. Şti. kuruluşudur.
Sertifika: 12439
Profilo Plaza, Cemal Sahir Sok. 26/28 B3
Mecidiyeköy 34387 İstanbul
Telefon: (0212) 212 99 73
Faks: (0212) 217 91 74
E-posta: info@gunisigikitapligi.com

KARABÖCÜ ile 3 Tatil Maceraları

Niran Elçi

Resimleyen
Gözde Bitir

günışığı kitaplığı

Anneme ve babama.
Onlarsız olmazdı...

yazlık ev

"N'oooolur anneanne, n'ooolur Karaböcü de bizimle gelsin!"

Okul kapanalı birkaç gün olmuştu. Nisan, anneannesi ve dedesiyle birlikte onların yazlık evlerine, tatile gidiyordu. Kedisi Karaböcü'yü de yanında götürmek için saatlerdir yalvarıyordu.

Anneannesi onu duymamış gibi yaparak bavul hazırlamaya devam etti.

"N'oooolur anneanne, n'oooluuuuur!"

Anneanne, "Aaa, kızım, yeter ama!" diye başlıyordu ki, dede söze karıştı:

"Boş ver, Perihan. Çok istiyorsa getirsin kedisini." Hemen Nisan'a dönerek ekledi. "Kedinin bütün işlerini sen yapacaksın ama!"

"Söz, anneanneciğim. Karaböcü'nün bütün işlerini ben yapacağım."

"Kediler evlerine alışık olurlar. Kedin kaybolursa karışmam," dedi dede.

Nisan, "Karaböcü kaybolmaz; biliyorum!" diye karşı çıktı.

"Eh, madem öyle... Karaböcü bizimle gelebilir o zaman."

"Yaşasıııın!" diye bağırdı Nisan. Karaböcü'ye müjdeyi vermeye koştu.

Anneanneyle dedenin evi hemen kumsalın gerisindeydi. Evin önünde masmavi bir deniz, hafif şıpırtılarla kumsala vuruyordu.

Nisan yazlık eve gelir gelmez, Karaböcü'yü taşıma çantasından çıkardı. Araba yolculuğundan ürken Karaböcü koştu, saksıların arasına saklandı ve uzun süre ortalıkta görünmedi.

Az sonra Nisan, evin önündeki serin çardakta dinlenen anneannesine yalvarıyordu:

"Anneanneciğim, n'olur izin ver... Karaböcü'yle denize gidelim, n'ooolur, anneanneciğim! N'oooluuuuur..."

Sonunda, anneanne pes edip izin verince, Nisan ok gibi odasına fırladı.

Anneannesi arkasından, "Her şeyi dağıtma! Oyuncakların yeşil çantada!" diye seslendi.

"Tamaaaam!" dedi Nisan.

Karaböcü saklandığı yerden kafasını uzatmış, Nisan'ın peşinden bakıyordu.

Evin içinden tangırtı sesleri geldi.

Sonunda Nisan üzerinde mayosu, eli kolu oyuncaklarla dolu, evden dışarı fırladı. "Karaböcü! Gelsene!" diye bağırarak kumsala doğru koştu.

"Gözümün önünden ayrılma sakın!" diye seslendi anneanne arkasından. "Biliyorsun, bizsiz denize girmen yasak!"

"Tamaaaam!" diye yanıt verdi Nisan koşmayı sürdürerek.

Karaböcü cesaretini toplayıp kumsala indiğinde, Nisan, denizin kumu ıslattığı yerin biraz berisinde çukur kazmakla meşguldü.

Karaböcü hemen çukurun içine girdi. Ön ayaklarıyla hızlı hızlı kazmaya başladı.

Kediler iyi kazıcıdırlar. Ama kedilerin bu yeteneği, anlaşılan Karaböcü için yeterli değildi. Çukurun içinde çalışırken kulakları küçüldü, gözleri nokta gibi oldu. Burnu uzadı ve sivrildi. Pençeleri büyüdü, tırnakları uzadı.

"Karaböcü, n'apıyorsun? Birisi görecek!" Nisan endişeyle çevreye bakındı. Kumsalda uzanan, denizde yüzen birkaç kişi vardı. "Hem, sen ne oldun ki böyle?"

"Köstebek!" dedi bir ses.

Nisan dehşetle irkilerek döndü.

Tam arkasında, düz sarı saçları, mavi gözleri olan bir kız durmuş, çukurun içinde çalışan Karaböcü'yü izliyordu. Nisan'dan birkaç yaş büyük olmalıydı. Arkasında kavuşturduğu ellerinden sarkan iri, pembe bir oyuncak ayı, Nisan'ın dikkatini çekti.

"Köstebekleri pek sevmem," diye devam etti kız. "Çok çirkinler."

Nisan'ın yüreği ağzına geldi. "Biz... şey... bahçede köstebek yavrusu bulmuştuk... Eee... Karaböcü benim *böcüm*– Ay, yani, köstebeğim..."

"Az önce kapkara bir kedinin koşarak kumsalı geçip yanına geldiğini gördüm ama," dedi kız.

"Şey... Yanlış görmüşsün!.."

Nisan çaresizlik içinde çukura baktı. Köstebek Karaböcü'nün küçük kuyruğu ve arka

ayakları görünüyordu yalnızca. Hâlâ hırsla kumu kazmaktaydı.

Kız Nisan'ın yanına oturdu. "Benim adım, İlayda," dedi. "Kedin başka *neler* olabiliyor?"

"Ben de, Nisan..."

"Sen sırrını söylersen, ben de söylerim." İlayda gülümseyerek pembe ayısına baktı.

Nisan birkaç saniye düşündü. İlayda sırrını çoktan keşfetmiş gibiydi. Hem, söylese ne olurdu? İlayda öyküsünü başkasına anlatsa bile ona kimse inanmazdı zaten. Köstebeğe dönüşen kedi ha! Çocuk masalı!

Bunun üzerine sesini alçaltarak ve arada sırada çevredeki insanlara göz atarak, Karaböcü'nün öyküsünü anlattı.

"Vay canına! Bu benim sırrımdan da müthiş!" dedi İlayda. Pembe ayısını alıp ikisinin arasına oturttu. "Bu da, Pembe Öcü," dedi. "Pembe Öcü, aslında pembe renkli bir kedi. Annem onu evcil hayvan satan bir dükkânda bulmuş. Şu pazarda satılan rengârenk civcivler var ya; hani, gıda boyasıyla boyadıkları... Annem, Pembe Öcü'nün de o civcivler gibi gıda boyasıyla boyanmış beyaz bir kedi olduğunu sanmış ve onu bana almış."

Nisan ayıya dokundu. Basbayağı pembe, pelüş bir ayıydı.

"Ama ilk gece annem beni yatırdıktan sonra olağanüstü bir şey oldu," diye devam etti İlayda. "Annem odadan çıkınca, Pembe Öcü zar zor yatağıma tırmandı." İlayda gülerek açıkladı: "O zaman daha minicik bir kediydi."

Oyuncak ayının kafasını okşadı. "Kıvrılıp yanıma yattı. Ben bir yandan onu okşuyor, bir yandan da, keşke annem kedi yerine pembe bir oyuncak ayı alsaydı, diye düşünüyordum. Kedinin elimin altında kıpırdandığını hissettim. Başımı kaldırıp bir baktım; oyuncak ayı olmuştu."

"Korkmadın mı?" diye sordu Nisan.

"Oyuncak ayıdan mı? Hayır, hiç korkmadım. Pembe Öcü'nün gerçek halini görmek ister misin?"

Nisan başını salladı.

İlayda çevresini kolaçan etti. Kimse bakmıyordu. Yalnızca Köstebek Karaböcü kazmayı bırakmış, başını çukurdan çıkarmış, onları izliyordu.

İlayda, pat pat diye oyuncak ayının başına vurarak, "Tamam, Pembe Öcü," dedi. "*Kendin* olabilirsin."

Oyuncak ayı, uzun zamandır tutuyormuş gibi soluğunu bıraktı. Sonra birkaç kez derin derin soluk alıp verdi. Pof diye bir ses çıktı. Biraz önce oyuncak ayının durduğu yerde şimdi çok uzun tüylü, şeker pembesi bir kedi duruyordu. Kedinin yüzü öyle yassıydı ki, çok hızlı koşarken cam bir kapıya çarpmış hissi uyandırıyordu.

Karaböcü, "Miyaaav!" diye bağırarak yerinde sıçradı. Gerisingeri çukura düştüğünde, plof diye bir ses duyuldu ve dışarı sular sıçradı. Karaböcü kurbağa olmuş, suyun içine saklan-

mıştı. Suyun yüzeyinde bir tek gözleri görünüyordu.

"Çok şeker bir kedi," dedi Nisan. "Ben de Karaböcü'nün pembe olmasını dilerdim."

"Senin kedin benimkinin yapamadıklarını yapıyor ama," dedi İlayda.

İki kız birbirlerine *öcüyle böcünün* yaptığı komik şeyleri anlatmaya koyuldular.

Bu sırada çukurun kenarına oturan Pembe Öcü, Karaböcü'nün dışarı çıkmasını bekliyordu. Ancak Karaböcü, bu tuhaf kediye yaklaşmayı hiç düşünmüyordu.

"Yalnızca oyuncak ayı mı olabiliyor?" diye sordu Nisan.

"Hayır. Pembe ve pelüş olduğu sürece her *şey* olabiliyor. Yastık, çanta, hatta şapka. Bir seferinde onu şapka olarak takıp okula gittim. Çok eğlenceliydi. Öğretmenim neden devamlı sırıttığımı sordu bana."

İki kız kıkırdaştılar. İlayda anlatmayı sürdürdü.

"En komiği servisteydi. Bir yaramazlık yapmasın diye şapka Pembe Öcü'yü başımdan çıkarmamıştım. Çıkarıp kucağıma koyarsam şapka olduğunu unutur diye korkuyordum. Yine de benim yaramaz öcüm dalıp gitmiş; kuyruğu çoktan kediye dönüşmüş bile. Arkamda oturan çocuk çığlığı basınca yerimden öyle bir sıçradım ki, neredeyse kafam arabanın tavanına çarpacaktı."

Nisan gülmekten yerlere yatıyordu.

"Çocuğa kuyruk zaten vardı, içine kıvırmıştım, falan dedim, ama inandığını hiç sanmıyorum."

"Annen durup dururken ortaya çıkan pembe pelüş oyuncaklardan da kuşkulanmadı mı?"

"O kadar çok oyuncağım var ki, Pembe Öcü'nün oyuncak olması hiç dikkat çekmiyor," dedi İlayda neşeyle.

"Demek kendine bir arkadaş buldun! Ne güzel, ne güzel..."

Arkalarından gelen bu ses, Nisan'ın dedesine aitti. İki kız yerlerinde sıçradılar.

Nisan hemen bakışlarını çukura çevirdi. Islak kedi biçimindeki Karaböcü başını çukurdan uzatmış, dedeye bakıyordu.

Pembe Öcü'yse pelüş bir oyuncak kedi olarak çukurun kenarında yatıyordu.

"Bu, arkadaşım İlayda, dede."

"Merhaba, kızım. Demek adın, İlayda... Öyleyse, şuradaki hanım beş dakikadır sana sesleniyor."

İkisi de dönüp, dedenin gösterdiği yere baktılar. İlayda gibi sarı saçlı bir kadın, uzak-

tan el sallıyordu.

"Annem beni çağırıyor. Gitmem lazım... Daha sonra görüşürüz, Nisan."

İlayda pembe pelüş kedisini kaptığı gibi, annesine doğru koşmaya başladı.

Dede, İlayda'nın peşinden bakarken, "Şaşılacak şey," dedi. "Çocuk gelirken oyuncağın kedi değil ayı olduğuna yemin edebilirdim."

tehlike

Ertesi gün Nisan, anneannesi ve dedesiyle birlikte erkenden kumsala gitti. Nisan bu kez üç kucak dolusu oyuncak götürüyordu. Karaböcü de tıngır mıngır onları izliyordu.

"Bu kedi kendini köpek sanıyor," dedi dede, kucağındaki oyuncakları kuma bırakırken.

Nisan taşıdığı oyuncakları yere atarken sordu: "Anneanne, yüzebilir miyim?"

"Yüz, hayatım. Ben sana bakıyorum," dedi anneanne.

Nisan zaman kaybetmeden denize girdi. Beline kadar gelen suları sıçratmaya, dalıp dalıp çıkmaya başladı.

Karaböcü de denize yaklaşıyordu. Ama, küçücük bir dalga bile gelse, sıçraya sıçraya geri kaçıyordu.

Biraz sonra Nisan topuyla oynamaya başladı. Topu önce biraz ileriye atıyor, sonra da yüzerek yakalıyordu.

Karaböcü'nünse canı sıkılıyordu. Tek başına oynamak eğlenceli değildi. Dönüp anneanneyle dedeye baktı. İkisi de gazetelerine dalmıştı.

Yüzünü tekrar denize dönen Karaböcü ansızın yerinden fırladı. Cup diye denize daldı ve bir daha çıkmadı. Elbette, denize dalan artık bir kedi değildi.

Çenesini deniz topuna dayamış yüzen Nisan bir şeyin karnına sürtündüğünü hissetti. Panikle suyun içinde doğruldu.

İri, siyah bir balık salına salına yanından geçti.

"Öf, Karaböcü! Ödümü patlattın!" diye söylendi Nisan.

Çevresinde dönenen siyah balığı yakalamaya çalıştı. Ama balık-kedi hem çok çevik, hem çok kaygandı. Burnunu Nisan'ın eline dokunduruyor, sonra fırt diye kaçıyordu.

"Şimdi yakaladım seni!" diye atıldı Nisan. Ama balık-kedi yine kaçtı.

Dede gazetesini indirip başını kaldırdı. "Ne yapıyorsun, kızım?"

"Balık yakalıyorum," diye yanıt verdi Nisan.

Dede güldü. Anneanneyi dürttü. "Perihan, bak, Nisan balık yakalıyormuş."

Anneanne çevresine bakındı. "Kedin nerede?" diye seslendi Nisan'a.

"Oynamaya gitmiştir," dedi Nisan önemsemeden. "Birazdan gelir."

Anneanneyle dede gazete okumaya döndüler.

Balık Karaböcü'yle oynayan Nisan çok eğleniyordu. "Görürsün sen, Karaböcü!" diyordu. "Seni bir yakalayayım, akvaryuma kapatacağım!"

Bir ara, kendine fazla güvenen Karaböcü

kaçmakta ağır davranınca, Nisan hemen atıldı. "Yakaladım!" diye bağırarak balık-kediyi bir an için sudan çıkardı. Ancak çırpınan balık-kedi fırt diye elinden kayıp yine suya düştü.

Nisan'ın sesi dedenin dikkatini çekmişti. Başını kaldırıp torununa bakarken karısına, "Yakaladı galiba, Perihan!" dedi.

"Olur mu öyle şey!" dedi anneanne başını kaldırmadan. "Oyun oynuyor yalnızca."

Dede başını iki yana sallayarak, yine gazetesine döndü. O gazetesini yukarı kaldırır kaldırmaz balık Karaböcü sudan fırladı ve sırılsıklam bir kedi olarak kumların üstüne oturdu.

Silkelenerek her yana su sıçrattı. Ardından yalanacak oldu, ama hemen vazgeçti. Tuzlu deniz suyunu yalamak hiç hoş değildi.

Az sonra Nisan da soluk soluğa denizden çıktı. Deniz topunu bırakıp, Karaböcü'nün yanına oturdu. "Yendim seni," dedi ona.

Karaböcü burnunu havaya kaldırdı ve, "Mırrrk!" dedi. Hiç de yenilmemişti işte. Bilerek yakalanmıştı o.

O sırada İlayda'yla annesi, Nisan'ın anneanne ve dedesinin yanına gelmişlerdi. İlayda aceleyle büyükleri selamlayıp Nisan'la Karaböcü'ye doğru ilerledi. Pembe pelüş çantasını çaprazlama sırtına asmıştı.

Nisan, İlayda yanına oturduğunda, "Bu... *şey* mi?" diye sordu.

"Şşşşt... Evet, o!" dedi İlayda. *Çantasını* çıkarıp kucağına koydu ve okşadı. "*İçine* defter ve kalemler koydum. Resim yapacağım."

"*İçine* bir şey koyduğunda canı acımıyor mu?" diye sordu Nisan, pembe pelüş *çantaya* bakarak. *Çanta* tıka basa dolu görünüyordu. *İçindeki* eşyanın şekli belli oluyordu.

"Acımıyor. Acısa *çanta* olmazdı zaten. Yanımda taşıyabileceğim bir eşya olmaya bayılıyor aslında, çünkü böylece benimle gelebiliyor. Yoksa, annem onu eve kapatırdı."

Karaböcü gözlerini ayırmadan pelüş *çantayı* izliyordu.

Nisan'la İlayda denizi seyrederek sohbet ederken, Pembe Öcü'nün canı sıkıldı. İlayda'nın kucağındaki *çantanın* yukarı bakan tarafında bir kedi yüzü belirdi.

Çanta-kedi gözlerini Karaböcü'ye çevirdi. "Kıhhh!" diye tısladı.

Karaböcü ürküp Nisan'ın arkasına saklandı. Oradan başını uzatıp *çantayı* gözetlemeye başladı.

İlayda kızgınlıkla *çantayı* kaldırıp salladı. "Pembe Öcü! Yaramazlık yaparsan, bir daha yanımda getirmem seni!"

Pembe Öcü de ters ters ona bakıyordu. Az sonra *çantanın* üzerindeki yüz kayboldu.

"Gel yüzelim!" dedi İlayda ayağa fırlayarak.

"Tamam," dedi Nisan.

İlayda deniz topunu yanına aldı ve birlikte denize koştular.

Suya girer girmez İlayda topu Nisan'a fırlattı. "Yakala!" diye bağırdı.

Hafif rüzgârın etkisiyle top İlayda'nın niyetlendiğinden daha uzağa gitti.

"Kaçıyor, ben hemen yakalarım!" diye bağırdı Nisan. Topun peşinden yüzmeye başladı.

"Nisan, gitme!" diye seslendi İlayda onun arkasından.

Ama top akıntıya kapılmış, hızla uzaklaşıyordu.

Nisan topun peşinden yüzerken, fark etmeden iyice açılmıştı. Dönüp arkasına baktı. Kıyı çok uzak görünüyordu. Geri yüzmesi ola-

naksızdı! Nisan korktu. Gözleri doldu. "Anneanne..." dedi minicik bir sesle.

İlayda kıyıda durmuş, sürekli uzaklaşan Nisan'a bakıyordu. Birden ne yapması gerektiğini anladı ve büyüklere doğru koştu.

Aslında her şey birkaç dakika içinde olup bitmiş, akıntıya kapılan Nisan, kıyıdan epeyce uzağa sürüklenmişti.

Minicik bir sesle, "Anneciğim!" diyordu sürekli. Korkuyordu. O kadar korkuyordu ki, bağıramıyordu bile. Gözünden iri bir damla gözyaşı yuvarlandı, yanağından süzüldü, denize düştü.

Tam o sırada siyah bir yunus balığı sudan başını çıkardı. Yunus Karaböcü, Nisan'ın yanıbaşındaydı işte!

"Karaböcü!" diye inledi Nisan. Hemen ona tutunmaya çalıştı, ama yunusun gövdesi çok kaygandı. Bir türlü sarılamıyordu.

"Karaböcü, kurtar beni!" diye ağlamaya başladı Nisan.

Yunus-kedi başını yine suyun üstüne çıkarıp sesler çıkardı. Sonra tekrar suya daldı. Nisan'ın yanına geldi ve hiç kıpırdamadan durdu. Yalnızca sırt yüzgeci suyun dışındaydı.

Nisan yüzgece tutundu.

Yunus-kedi kuyruğunu sallayarak yavaş yavaş kıyıya doğru yüzmeye başladı.

Kıyı yaklaştıkça Nisan'ın paniği de geçti. Hâlâ korkuyordu; ama Karaböcü'nün yanında, kendini daha iyi hissediyordu.

Kıyıda olan biteni de, işte o zaman fark etti.

İlayda telaşla büyüklere bir şeyler anlatıyordu. Denizi işaret ediyor, el kol hareketleri yapıyordu.

Dede birden ayağa fırladı. Dikkatle Nisan'ın olduğu yere baktı. O denize koşarken anneanneyle İlayda'nın annesi de arkasından seyirttiler.

Dede denize daldı. Az ileriden çıkıp hızla Nisan'a doğru yüzmeye başladı.

Gerçekten de dede birkaç dakika içinde Nisan'ın yanına ulaşmıştı. Oysa, Nisan'a saatler sürmüş gibi geldi.

Dede yanlarına varmadan hemen önce, yunus Karaböcü foş diye suya daldı ve gözden kayboldu.

Dede soluk soluğa, "Korkma, kızım, geçti artık!" diyerek, Nisan'ın gözyaşlarını sildi. Hiç oyalanmadan bir koluyla onu kucakladı ve tek koluyla kıyıya doğru yüzdü.

Sonunda kıyıya vardıklarında, Karaböcü de sudan çıkmış, kıyıda toplanan meraklı kalabalığın gerisinde oturuyordu. Sırılsıklam bir kediydi şimdi yine.

Dede, kucağında Nisan'la birlikte denizden çıkar çıkmaz, anneanne elindeki havluyla torununa sarıldı. Üşümüş torununu kendi kucağına aldı.

Nisan'ın iyi olduğunu anlayan tatilciler rahat bir soluk alıp dağıldılar.

Anneanne, Nisan'ı kurularken bir yandan da söyleniyordu. "Ne yaptın sen, kızım? Hani açılmayacaktın?.. Sana bir şey olsa, biz ne yapardık?.. Annenlere ne derdik?"

Nisan, "Ama topum kaçtı!" diye ağlayarak, anneannesine sarıldı.

"Kızcağıza bir şey söyleme," dedi dede ciddi ciddi. "Biz konuşmaya daldık, ona göz-kulak olmayı unuttuk. Asıl suç bizde."

"Böööööö," diye ağladı Nisan.

"Tamam, tamam," diye okşadı onu anneanne.

"Hadi artık. Bu kadar heyecan yeter. Eve gidelim," dedi dede.

İlayda ve annesiyle vedalaşıp ayrıldılar.

Nisan, anneannesinin kucağında eve doğru giderken burnunu çekiyor ve derin sularda kendini ne kadar minik ve yalnız hissettiğini düşünüyordu.

Lunapark

Bu olayı izleyen haftalar çok sıkıcıydı. Çünkü, Nisan'ın yüzerken dikkatsizce açılması anneanneyle dedeyi öyle korkutmuştu ki, artık deniz kıyısındayken bir an bile gözlerini üzerinden ayırmıyorlardı. Bu yüzden Nisan, Karaböcü'yle bile oynayamıyordu.

İlayda ise zamanını daha çok, yaşıtı arkadaşlarıyla geçiriyordu.

"Çok sıkıldım," dedi Nisan o gün.

"Miyaaauuuv!" diye onayladı Karaböcü.

"Tatlım, daha kahvaltıyı bile bitirmedik," dedi anneanne.

"Öfff!" diye sızlandı Nisan.

"Kahvaltıdan sonra denize gideriz," dedi dedesi.

"Kumda oynamak çok sıkıcı!"

"Denize de girersin," dedi anneanne.

"Yüzmek de çok sıkıcı!"

Anneanne ve dede çaresizlik içinde bakıştılar.

Anneanne, Nisan'a dönerek, "Denize gidene kadar televizyon izlemek ister misin?" diye sordu.

"Televizyon çok sıkıcı!"

"Sana masal okuyayım?" dedi dede.

"Masal çok sıkıcı!"

"Gel, seninle birlikte yemek yapalım," dedi anneanne.

"Yemek yapmak çok sıkıcı!"

"Dama oynayalım?"

"Çok sıkıcı!"

Anneanneyle dede yine bakıştılar ve susup düşündüler.

"Lunapark..." dedi dede.

"Lunapark çok sıkı–"

Nisan lafını tamamlamadı. Heyecanla bağırdı: "Lunapark mı? Evet, lunapark! Peki, nerede bu lunapark?"

"Arabayla on dakika uzakta," dedi dede.

Nisan ayağa fırladı. "Yaşasın! Hadi gidelim! Hemen gidelim!"

Dede boynuna sarılmış zıplayan Nisan'ın kollarını çözdü. "Dur, dur, yavrum! Lunapark gece çalışıyor."

"Ama niye?" diye mızmızlandı Nisan.

"Her işletmenin kendi kuralları vardır, kızım. Zaten gündüz çalıştırsalar, sıcak yüzünden kimse gitmez."

"Öfff! Kurallar çok sıkıcı!" diye yakındı Nisan.

Nisan için o gün çok zor geçti. Beş dakikada bir büyüklerine, "Lunaparka gitmemize ne kadar kaldı?" diye soruyordu.

Sonunda arabayla yola çıktıklarında hava kararıyordu.

Nisan kim bilir kaçıncı kez, "Lunaparka ne zaman varırız?" diye sordu.

"Miii?" dedi Karaböcü.

Anneanne arka koltuğa döndü. "Kedi arabaya nasıl girdi?"

"Kızın peşinden geldi herhalde," dedi dede. "Lunaparka girerken bagaja kapatırız."

"Mıyk!" dedi Karaböcü korkuyla.

"Hayret ediyorum sana, Hayrettin!" dedi anneanne. "Yazık değil mi hayvancağıza? Arabanın içinde uslu uslu durur işte."

Lunaparka vardıklarında arabayı otoparka bıraktılar. Arka koltukta kalan Karaböcü ön ayaklarını cama yasladı ve üzüntüyle uzaklaşmalarını izledi. Hepsi gözden kaybolunca, arabanın içinde fır döndü. Ancak, dışarı çıkabileceği minicik bir delik bile yoktu.

Karaböcü acı acı miyavladı. Ama miyavlamak kapıları açmıyordu.

Arabanın içinde bir tur daha attı. Bir yerden serin hava geldiğini o zaman fark etti. Burnunu kaldırıp hava akımını kokladı. Esintiyi takip ederek ilerledi.

İşte, bu! Şoför tarafındaki cam, çerçevesine tam oturmuyordu. Camla çerçeve arasında, ilk bakışta görülmeyen bir aralık vardı.

Karaböcü şoför koltuğuna oturdu ve camdaki aralığa dikkatle bakarak yerini ezberledi.

Biraz sonra, kedinin yerinde bir karınca duruyordu.

Karınca Karaböcü aralığa ulaşmak üzere hızla ilerlemeye başladı...

Kısa süre sonra karanlık otoparkta, yemyeşil gözlü simsiyah bir kedi parlak ışıklara doğru koşuyordu.

Karaböcü, Nisan'ı atlıkarıncada bulabildi. Ama, oyuncak atların sırtındaki bütün çocuklar gülüp eğlenirken, onun suratı asıktı. Atlıkarınca durunca, Nisan attan indi ve anneanneyle dedenin yanına geldi.

"Tırtıl trene de binmek ister misin?" diye sordu dede.

"Ya, dede, yaaa! Tırtıl tren bebekler için! Ben uçan sandalyelere binmek istiyorum!"

Karaböcü, Nisan'ın dedesini çekiştirdiği yöne baktı. Aynı anda da ağzı açık kaldı.

Gerçekten de gökyüzünde sandalyeler uçuyordu! Hatta, uçup gitmek yerine, halka olmuş boyuna dönüyorlardı. Sandalyelerde oturan insanların kimisi çığlık atıyor, kimisi gülüyordu.

Karaböcü şaşırmıştı. İnsanlar çok tuhaftı. Korkarak nasıl eğlenebiliyorlardı?

"Aaa, çıldırdın mı sen?" dedi anneanne.

"Yaaa! Eğlenceli şeylere hiç izin vermiyorsunuz! Korku tüneline girseydim hiç olmazsa! N'ooolur!"

"Hayatta olmaz, kızım! Gece kâbus görürsün sonra."

"Üüüüü," diye ağlamaya başladı Nisan.

"Miii! Miii!" dedi Karaböcü.

Üçü de şaşkınlık içinde kediye döndüler.

"Karaböcü!" dedi Nisan sevinçle.

"Ama ben arabanın kapılarını kilitlemiştim!" dedi dede.

"Eyvah! Hırsız mı girdi acaba?"

"Siz pamukşekerciye gidin, ben de hemen kontrol edip geleyim," dedi dede. Telaşla uzaklaştı.

Nisan, pamukşekerinden kopardığı parçayı Karaböcü'nün burnuna uzatırken, dede de geri döndü. Karı koca, bir kedinin kapıları kilitli,

pencereleri de kapalı bir arabadan nasıl çıkabileceğini tartışırken, Nisan da çevreye göz gezdiriyordu.

"Bence en iyisi, korku tüneli," diye bildirdi Karaböcü'ye.

"Mırrrk!" diye onayladı onu kedi.

Anneanneyle dede daha kaybolduklarını anlamadan, onlar çoktan korku tüneline varmışlardı. Karaböcü ayaklarına dolandığı biletçinin dikkatini dağıtırken, Nisan çabucak içeri süzüldü.

İçeride tekrar buluşup, korku tünelinde dolaşacak trenin ön vagonuna kuruldular. Arka vagondaki delikanlılar kendi aralarında şakalaşıyorlardı.

"Buradaki iskeletler gerçekmiş, oğlum," dedi biri. "İskeleti çalınan hayaletler peşlerinden buraya gelmişler. Onun için, hayaletler de varmış."

"Mırrrk!" diyen Karaböcü, Nisan'a yanaştı.

Çocuklar gülüşürken, Nisan böcüsünün titreyen bedenini okşadı. Aslında o da ürkmüştü, ama bunu Karaböcü'ye söyleyemezdi.

"Doğruyu söylemiyorlar," diyebildi. "Buradaki her şey maket... Babam anlatmıştı."

O sırada sarsılarak hareket eden tren hızlandı ve gürleyerek tünele girdi. Loş tünelde yalnızca yeşil bir ışık parlıyordu ve duvarlar bile görünmüyordu.

Yüzüne bir şey sürtünen Nisan irkildi. Aynı anda, yukarıdan üzerlerine sarkan yeşil dalları gördü. "Bir dalmış, hepsi bu," dedi Karaböcü'ye.

Nisan yeniden önüne döndü. Ama bu kez de burnunun dibinde kocaman bir örümcek buluverdi. Soluğu boğazına takılmasa çığlık atacaktı.

Kendini toparlamaya çalıştı. "Yalnızca yapma bir örümcek, Karaböcü," diye mırıldanırken, titreyerek *böcüsüne* sarıldı.

Karaböcü bu sefer korkmamıştı. Başını kaldırmış, tepelerine sürüne sürüne geçen dalları kokluyordu. Ağından sarkan bir başka yapma örümceği patiledi. Örümcek bağlı olduğu ipin ucunda sallandı.

Uzaktan kuş sesleri ve aslan kükremesi geliyordu.

Korku tüneli

Birazcık rahatlayan Nisan, heyecanla çevresine bakınıyordu. İşte tam o anda, vagon bir dönemece girdi.

Aniden karanlığın içinden sivri dişli bir vampir-adam fırlayınca, Nisan çığlığı bastı. Vampir-adam, "Aaarrrggg!" diyerek eğildi. Pelerini arkasında dalgalanıyor, çevresinde yarasalar uçuşuyordu.

Nisan, Karaböcü'ye sarılmak için elini uzattı. Karaböcü'nün yumuşacık tüyleri yerine tüysüz sivri kulaklar bulunca, "Ayyy!" diye haykırdı.

Aynı anda parlayan alevlerin ışığında, yanındaki sıraya oturmuş, masum masum ona bakan kocaman, siyah bir yarasa gördü.

"Öfff, Karaböcü!" dedi sinirle. "Tam da oyun oynayacak zamanı buldun!"

"Mırrrk," dedi Karaböcü. Alevlerin aydınlığı kaybolmadan tekrar kedi olmuştu bile.

Şimdi tünel genişlemiş, bir mağaraya benzemişti. Ancak bu mağara, paçavralardan oluşmuş gibi görünen canavarlarla doluydu. Kollarından ve bacaklarından kirli paçavralar sarkan bu canavarlar pek öfkeli görünüyordu. Çatılmış kaşlarının altında çakmak çakmak gözleri parlıyordu. Kocaman açılmış ağızları, koskocaman dişlerle doluydu.

"Bak, Karaböcü, çocuk-canavar da var!" dedi Nisan ileriyi işaret ederek.

Gerçekten de, saçı başı dağınık, paçavralar içindeki bir çocuk-canavar, mağara duvarının dibine çökmüş, onlara bakıyordu. Yanında da, pislik içinde tüylü bir köpek-canavar kıvrılmış uyuyordu.

Tren mağaraya girince, canavarlar korkunç çığlıklar atıp homurdanmaya ve iki yana sallanmaya başladı. Bir tek çocuk-canavarla köpek-canavar kıpırdamamıştı.

"Bunların hepsi maket," dedi Nisan huzursuzluk içinde.

Karaböcü burnunu uzatmış, merakla uyuyan köpek-canavara bakıyordu. Nisan bir an köpek-canavarın bedeninin, içine çektiği solukla kabarıp indiğini sandı. Dikkatle baktı, ama bir daha kıpırtı falan göremedi.

Mağarada iyice yavaşlamış olan tren ansızın korkunç bir gacırtıyla sarsıldı ve olduğu

yerde kalakaldı. Oturdukları sıradan kayıp düşen Karaböcü, vagonun ön duvarına çarptı ve, "Mıyyyk!" diye bağırdı.

Nisan da neredeyse vagondan dışarı fırlayıp raylara düşecekti.

Gacırtılarla birlikte bütün ışıklar da sönmüştü. Artık korku tüneli zifiri karanlıktı.

"Baba!.. Korkuyorum, baba!.." dedi arka vagondaki oğlan.

"Anneciğim!" diye sızlandı bir kız.

"Sakin olun, çocuklar, ışıklar birazdan yanar," dedi bir baba.

Mağaranın içinde çıt çıkmıyordu.

Beklediler, ama hiçbir şey olmadı.

Uzaktan tıkırtılar duyulunca, "Hayaletler geliyor galiba, oğlum," dedi gerideki delikanlılardan biri.

"Olmayacak şeyler söylemeyin, bakayım!" diye payladı diğer bir baba onları. "Çocukları korkutacaksınız."

Mağarada bir şeyler kıpırdadı, hışırtılar duyuldu.

Nisan, "Karaböcü, sen bir şey yapabilir misin?" diye fısıldadı. Elinin altındaki yumuşak tüyler birden yok oldu ve yerini, çıplak

deri aldı. Nisan derinin altındaki sivri kemikleri hissediyordu.

"Iyyy!" diyerek elini çeken Nisan, "Yine yarasa mı oldun?" diye bağırdı.

Yarasa-kedi hemen havalandı. Mağaranın içinde hızla bir tur attı. Tünellerden birinde uzaklaşırken kanatlarından, vık vık vık sesleri çıkıyordu.

Nisan, canavar dolu mağarada kalan vagonda tek başına otururken, yarasa Karaböcü tünelden çıktı. Anneanneyle dedeyi bulmak için yükseldi, ama aynı anda bir yarasayken onları bulamayacağını fark etti. Çünkü, yarasaların gözleri zayıftır. Karanlıkta da çevrelerini ses

dalgalarıyla tanıdıkları için uçabilirler.

Karaböcü hemen bir bilet gişesinin arkasına indi. Yeniden kediye dönüşür dönüşmez koşmaya başladı.

Anneanne ve dedenin yanında güvenlik görevlisine benzeyen biri vardı. Karaböcü ona aldırmadan, anneannenin bacaklarına sürünerek acı acı miyavladı.

Anneanne, "Beyaz tişörtü ve pembe şortu var üstünde," diye anlatıyor, güvenlik görevlisi de not alıyordu. "Tıpkı şu, yerdekine benzeyen bir de kara kedisi var. Peşinden hiç ayrılmaz."

"Kedi mi?" diye sordu güvenlik görevlisi kuşkuyla.

"Evet, kedi... Köpek gibi, hep torunumun peşinde dolaşır."

"Maaauuuv!" dedi Karaböcü.

"Perihan!" dedi dede. "Galiba bu kedi, Karaböcü!"

"Ne yapıyor böyle?" diye sordu anneanne.

"Bir şey anlatmaya çalışıyor sanki..." dedi dede.

Karaböcü büyüklerin dikkatini çektiğini anlayınca, korku tüneline doğru koşturdu.

Tünelin çevresi ana baba günüydü. Anneanne ve dedeyle birlikte gelen güvenlik görevlisi hemen biletçiyi buldu ve neler olduğunu sordu.

"Jeneratör bozuldu! Tren içeride kaldı!" diye yanıtladı biletçi onu.

Karaböcü, anneanne ve dedeye bakarak uzun uzun miyavladı. Derken, tünelin kapısından içeriye daldı.

"Eyvah, kız içeride!" dedi dede endişeyle.

"Trendekileri çıkarmak için kimse içeriye girmedi mi?" diye sordu güvenlik görevlisi.

"Denedik; ama el fenersiz olmuyor," dedi biletçi. "İçerisi zifiri karanlık. Biri güçlü bir el feneri getirmeye gitti."

Tam o sırada kalabalık iki yana açıldı. Lunapark çalışanlarından biri, elinde büyük bir fenerle gelmişti.

Güvenlik görevlisi, "Merak etmeyin, torununuz içerideyse birazdan çıkar," dedikten sonra kalabalığa karışıp gitti.

Dışarıda anneanne ve dede endişe içinde beklerken, tünelin karanlığında da Nisan kıpırdamadan bekliyor, dikkatle çevreyi dinliyordu.

Dinlediği hışırtı sesinin daha da yaklaştığını duyunca ürperdi. Hışırtının ardından kulağına, bir yaratığın tırnaklarının taşa çarparken çıkardığına benzer tık tık tık sesleri geldi.

Nisan'ın soluğu hızlanmış, kalbi güm güm atıyordu.

Hışırtı ve tıkırtılar Nisan'a yaklaştı. Bir soluk sesi duyan Nisan'ın içinden çığlık atmak geliyordu. Ama sadece, "Anneciğim!" diye inleyebildi.

Aynı anda koluna sıcak bir damla düştü.

Canavar salyası!

"AAAAAHHH!" diye çığlığı bastı Nisan, canavarın ters yönüne doğru geriledi.

Çığlığı arkadaki çocuklardan yankılandı.

Karanlığın içindeki canavar, "Şşşşt!.. Hışır hışır... Şşşşt!" diye sesler çıkardı.

"İMDAAAT! Kurtarın beni!" diye bağırdı Nisan dehşet içinde.

İşte o anda, bir el Nisan'ın ağzını kapattı. Islık gibi ince bir ses, "Sus!" diye emretti.

Nisan korkudan çılgına dönmüştü. Bir yandan ağzını kapatan eli ısırıyor, bir yandan da karanlığa doğru yumruklar savuruyordu.

Küçük yumrukları bazen paçavrayla kaplı bir *şeye*, bazen de kıllarla kaplı başka bir *şeye* çarpıyordu.

Kaçmak için vagondan inmek isteyen Nisan, tam ayağını vagonun girişine koymuştu ki, bu sefer de bir el koluna yapıştı. Dişlerini tişörtüne geçiren bir *şey* de onu, ters yöne doğru çekiştiriyordu.

Nisan'ın kalbi durmak üzereydi. Kıvranıyor, bükülüyor; canavarın ellerinden ve dişlerinden kurtulmaya çalışıyordu; ama boşuna!

Birden karanlığın içinde uçarak yanından geçen bir başka *şey* güm diye canavarlardan birine çarptı. Canavar ve ona çarpan *şey* birlikte yere yuvarlandı.

Canavar dişleri, Nisan'ın tişörtünü bırakmıştı. Ama el hâlâ kolunu tutuyordu.

Aniden vagona doğru güçlü bir ışık vurdu. Bu bir fenerdi! Hem de güçlü bir fener! Nihayet birileri, onları kurtarmaya gelmişti! Nisan

kendi paniğinden yaklaşan insan seslerinin farkına varmamıştı.

"İMDAT! CANAVAR! Beni yiyecek! Kurtarın beni!" diye bağırdı yeni gelenlere.

Işık, canavara döndü. Gri, kirli bir tüy yumağı, simsiyah bir tüy yumağıyla güreşiyordu. İki köpekti bunlar ve korkunç sesler çıkararak birbirlerine hırlıyordu.

O sırada korku tünelinin ışıkları yanıverdi. "Sonunda!" dedi kurtarıcılardan biri diğerine. "Jeneratörü tamir ettiler herhalde."

Nisan hızla başını canavara çevirdi. Kocaman, sivri dişli, paçavralarla kaplı bir canavar görmeyi bekliyordu. Karşısındaki, gerçekten paçavralarla kaplıydı, ama kesinlikle canavar değildi. Uzun boylu, oldukça pis, saçı başı dağınık bir oğlan çocuğuydu.

Canavarların hepsi oldukları yerde duruyorlardı. Nisan soluğunu bırakırken, "Maketmiş hepsi," dedi.

Nisan'ı korumak için köpeğe dönüşen Karaböcü, aydınlığa hazırlıksız yakalanmıştı. Hemen ayağa fırladı, silkelendi ve dilini çıkararak yeni gelenleri inceledi.

Ardından kocaman, upuzun tüylü bir köpek daha doğruldu. Bu köpek, çocuktan da kirliydi.

Kurtarıcıların bakışlarını üzerinde hissedince, "Küçük kız köpeğimden korktu..." diye açıkladı oğlan. "Kaçarken düşüp, o aptal kafasını kırmasın diye, tuttum onu..."

"Ama... Ama ağzımı kapattın!" diye bağırdı Nisan.

"Çünkü bağırıyordu!" dedi çocuk, gelenlere.

"Ama canavarın... yani köpeğinin salyası koluma damladı," dedi Nisan hiddetle.

"Paçoz kimseyi ısırmaz!" dedi çocuk, yanına gelen köpeğini okşayarak. Köpeğin ağzı gülümsercesine açılmış, dili dışarı sarkmıştı.

"Ama karanlıkta yaklaştın..." diye sızlandı Nisan.

"Çıkış yolunu biliyorum diyecektim, ama küçük kız bağırmaya başladı."

"Ben küçük değilim! Sekiz yaşındayım!" diye itiraz etti Nisan.

Onlar birbirlerine laf yetiştirirken, görevliler de herkesi vagonlardan indirip tünelin kapısına götürdü.

Dışarı doğru yürürlerken görevlilerden biri kir pas içindeki çocuğa, "Senin burada ne işin var, çocuk? Annen, baban nerede?" diye sordu.

Çocuk başını öne eğdi, bir şey demedi.

"Sen sokak çocuğu musun?" diye sordu bu kez adam.

Çocuk başını salladı.

"Peki, korku tünelinde ne işin var?"

"Lunaparka gelmiştim..." diye açıkladı çocuk. "Bekçileri görünce buraya saklandım. Tüneldeki mağarada uyuyup kalmışım sonra..."

"Gel bakalım," dedi görevli, elini çocu-

ğun omuzuna koyarak. "Çocuk polisine haber verelim. Onların, sana kalacak daha düzgün bir yer bulacaklarından eminim."

Dışarda endişe ve heyecanla bekleşenler, çıkanları görünce rahat bir soluk aldılar.

Nisan'ı gören anneanne, "Kızım!" diye bağırarak torununa koştu. Onu göğsüne öyle güçlü bastırdı ki, Nisan kemiklerinin kırılacağını sandı.

Tünelden çıkar çıkmaz yine kedi olan Karaböcü, "Miyav!" dedi.

"Onu sağ salim bulacağımızı biliyordum zaten," dedi dede. Gizlice gözlerini sildi.

Anneanne, Nisan'ın eline sımsıkı yapıştı ve çeke çeke götürmeye başladı. Bir yandan da, "Bu kadar lunapark yeter! Yüreğimizi ağzımıza getirdin! Doğru eve gidiyoruz! Bundan sonra seni bir an bile gözümün önünden ayırmayacağım!" diye söyleniyordu.

Nisan bu kez itiraz etmedi. Karaböcü'yü kucağına almış, peşlerinden yürüyen dede de sessizdi.

O gece Nisan yatağına yattığında, yanına kıvrılan Karaböcü'ye baktı. *Böcüsünü* okşayarak, "Bazen ürkütücü olabiliyorsun," dedi ona. "Ama, zor anlarda da tam bir kahraman oluyorsun."

eve dönüş

"Perihan," dedi dede, "Nisan geldiğinden beri, ne çok siyah hayvan görüyoruz, değil mi?"

Karı koca kıyıda oturmuş, Nisan'ın denizde yüzen bir karabatağa su sıçratmasını izliyorlardı.

Karabatağın kaçmaması dedenin dikkatini çekmişti. Nisan su sıçrattığı zaman suya dalıyor, sonra yine yüzeye çıkıyordu. Sanki Nisan'la oyun oynuyordu.

"Bu sabah bahçedeki siyah kaplumbağa gibi..." dedi anneanne. "Haklısın; renginin siyah olduğunu hiç bilmediğimiz hayvanlar bile gördük."

Karabatak yine daldı ve bir daha da görünmedi.

Az sonra Nisan beline kadar gelen suyun içinde bir şeyi kovalıyordu.

"Nelin ne dedi?" diye sordu dede karısına. Nisan'ın annesi Nelin Hanım'la anneanne, bu sabah telefonda her zamankinden daha uzun konuşmuşlardı.

"Yarın akşam gelip alacak Nisan'ı."

"Yapma ya! Tüh! Alışmıştık cimcimeye..."

Ertesi gün annesini sevinçle karşılayan Nisan, eve dönmemek için her yolu denedi. "N'olur biraz daha kalayım," diye yalvardı. Ama başaramadı; annesi onu geri götürmeye kararlıydı.

Nisan eve varır varmaz, "Babacığım!" diye bağırarak özlemle İlhan Bey'in kucağına atladı. Taşıma çantasından çıkan Karaböcü yalanırken, Nisan soluksuz anlatıyordu.

"Dedemlerle lunaparka gittik, ama ben hiçbir oyuncağa binemedim! N'olur, beni yine lunaparka götür, babacığım, n'oooluuur! N'ooooooluuuuuuur!"

